

at foretage tilbagesendelser på nuværende tidspunkt.«

Alligevel tillader Udenrigsministeriet sig over et år senere at bruge et Amnestynotat, hvis fortolkning Amnesty International udtrykkeligt selv har taget afstand fra. Jeg synes, det siger en del om, hvordan Udenrigsministeriet udvælger sine informationer meget nøje for at få dem til at passe ind i noget, der virker som en forud fastlagt konklusion.

Men skal man være positiv, så kan man sige, at Amnesty International i det mindste har fået det privilegium at blive brugt af Udenrigsministeriet, om end misbrugt. Det er ikke alle, der får det privilegium. Andre har nemlig det problem, at Udenrigsministeriet ikke refererer deres anbefalinger.

Den 15. februar 1993 anbefalede UNHCR »fortsat midlertidig beskyttelse af alle asylsøgere fra Jugoslavien uanset etnisk oprindelse, som efter at være blevet indkaldt til hæren frygtede at blive tvunget til at deltage i internationalt fordømte krigshandlinger og/eller blive forfulgt for at afvise at gøre tjeneste.«

Den 28. oktober 1993 vedtog EU-Parlamentet en opfordring til EU-landene om at »give desertører og militærnægtere fra Serbiens og Montenegros væbnede styrker opholdstilladelse, indtil de kan vende tilbage i sikkerhed.«

Den 1. juli 1994 vedtog Europarådet en resolution, hvori rådet opfordrer medlemslandene »til at afstå fra udvisning og selv trusler om at udvise desertører og militærnægtere fra det tidligere Jugoslavien indtil det tidspunkt, hvor en amnesti er blevet erklæret, og hvor de kan vende hjem i fuld sikkerhed.«

Og så sent som den 31. januar i år har UNHCR endnu en gang fastslået, at »militærnægtere og desertører fra den jugoslaviske folkehær fra midten af 1991 til midten af 1992 uanset deres etniske baggrund og sidste bopæl i forbundsrepublikken har brug for international beskyttelse, så længe en amnesti ikke er blevet iværksat i Serbien-Montenegro.«

Ingen af disse oplysninger fremtræder centralt i de notater fra Udenrigsministeriet, som vi diskuterer. De lader ikke til at have gjort det store indtryk. Her har man været mere travlt beskæftiget – i hvert fald i en periode – med at dække over Pantelicskandalen og skrive idyllnotater om, hvor lidt straf desertører risikerer, hvis de vender hjem.

Det er baggrunden for, at jeg på vegne af SF og Enhedslisten vil stille følgende:

## Forslag om motiveret dagsorden

»Med henblik på at sikre et korrekt beslutningsgrundlag for bl.a. asylmyndighederne opfordrer Folketinget regeringen til at foranstalte en uafhængig undersøgelse af arbejdsgange, kompetenceforhold og ressourcefordeling i Udenrigsministeriet.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«  
(Dagsordensforslag nr. D 77).

### Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i de videre forhandlinger.

**Udenrigsministeren** (Niels Helveg Petersen): Helt i strid med min sædvanlige praksis vil jeg knytte en bemærkning til hr. Søndergaards indledning allerede på nuværende tidspunkt.

For det første vil jeg slå fast, at hr. Søndergaards indledende betragtning er udtryk for, vil jeg sige, en form for tilsnigelse. Hr. Søndergaard siger her, at man nu omsider om end forsinket kan få Udenrigsministeriet og ministeren til at erkende, at der er blevet begået fejl.

Jamen det fremgår jo fuldstændig klart af den redegørelse, der for nøjagtig to måneder siden blev sendt til Retsudvalget. Det er ikke en forsinket erkendelse, det er en erkendelse, der står at læse på tryk i den redegørelse til Retsudvalget, som er afgivet for nøjagtig to måneder siden. Den misforståelse synes jeg det er vigtigt at få slået en pæl igennem straks fra starten af debatten.

Og endelig vil jeg sige, at det er et sidespor, en afsporing af debatten, at behandle enkeltsager her fra Folketingets talerstol. Jeg må slå fast, at behandlingen af enkeltsager ikke er Folketingets anliggende.

Det er heller ikke Udenrigsministeriets anliggende. Behandlingen af enkeltsager er ved dansk lovgivning lagt i hænderne på Flygtningegenævnet, og det er det, der er afgørende. Derfor finder jeg, at den del af hr. Søndergaards indlæg, der beskæftiger sig med enkeltsager, er et sidespor i debatten, og det er i hvert fald – det kan jeg gøre klart fra starten – ikke noget, som jeg ønsker at deltage i en diskussion om her fra Folketingets talerstol.